

Dit boek bevat naast nieuw werk ook (herziene) verhalen uit de bundels:

O dennenboom (ISBN 9789000378234),
Dag Sinterklaasje (ISBN 9789000375325) en
Vrolijk Pasen (ISBN 9789000387267)

ISBN 9789000396627

ISBN 9789000396634 (e-book)

NUR 281

© 2025 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.jacquesvriens.nl

www.marjameijer.nl

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Jacques Vriens

Illustraties: Marja Meijer

Omslagontwerp: Petra Gerritsen, www.spletters.nl

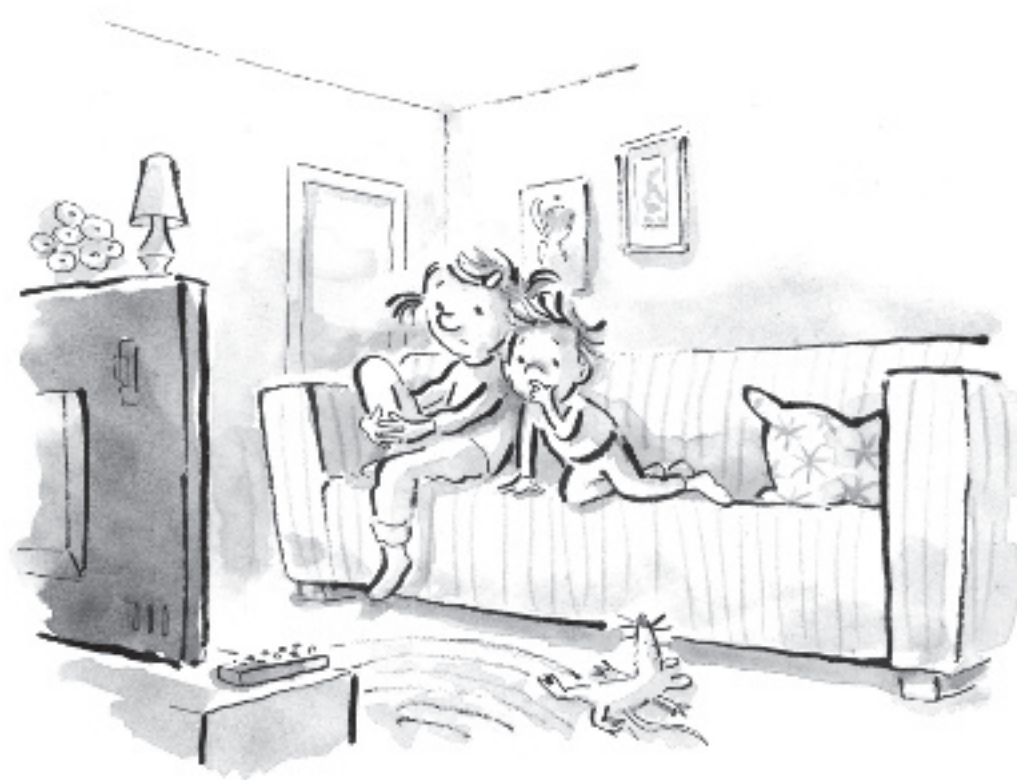
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Sam en Lieke

Sam en Lieke zitten samen op de bank en kijken naar de televisie. Er is een film over de boerderij.

‘Vark!’ roept Sam. ‘Ik zie een vark.’
‘Dat is een varkentje,’ zegt Lieke.
Sam knikt. ‘Ja, een vark!’
Dan zien ze een heel grote vogel.
‘Een kip met een slabber,’ zegt Sam.
‘Nee, dat is een kalkoen,’ zegt Lieke.
Sam knikt weer en roept: ‘Een kale koen.’
Lieke lacht. ‘Jij kan nog niet goed praten.’
‘Welles!’ zegt Sam.
‘Nietes!’
‘Welles!’
‘Nietes!’
Sam springt van de bank en rent de kamer uit. In de keuken is mama met het eten bezig. ‘Mama! Lieke zegt dat ik niet kan praten.’
Mama lacht. ‘Je kan heel goed praten hoor, Sam. Je kletst me de oren van het hoofd.’
Sam gaat terug naar de kamer en roept: ‘Lieke, mama heeft geen oren meer.’
Dat moet Lieke zien. Ze loopt naar de keuken, maar de oren van mama zitten nog aan haar hoofd.
‘Zie je wel,’ zegt Lieke als Sam ook de keuken binnen dribbelt. ‘Jij zegt allemaal verkeerde dingen.’
‘Nietes!’
‘Welles!’ Sam geeft Lieke een klap. Lieke geeft een stomp terug.
‘Ophouden!’ roept mama.

Dan begint Sam te huilen. ‘Ik kan wel praten,’ snikt hij.
Mama gaat op haar hurken zitten. ‘Komen jullie nou eens even bij me.’
De kinderen gaan met een boos hoofd bij mama staan.
‘Natuurlijk kun je al goed praten, Sam,’ zegt ze. ‘Maar soms zeg je nog een woordje verkeerd en dat is helemaal niet erg. Dat is juist leuk. Je bent pas drie jaar en Lieke is vijf. Die zit al in de kleutergroep.’
‘Ik zit op Olleke Bolleke,’ zegt Sam, ‘samen met Julian. Dat is mijn vriend.’
‘Olleke Bolleke is de peuterspeelzaal,’ zegt Lieke.
Mama knikt en zegt: ‘Over een tijdje gaan Julian en jij ook naar de school van Lieke. Dan worden jullie echte kleuters.’
‘Wat is een tijdje?’ vraagt Sam.
‘Eerst moet het nog winter worden,’ vertelt mama. ‘En dan komen Sinterklaas en Kerstmis. Daarna wordt het lente en Pasen. En als alle bomen weer groen zijn, is het zomer. Dan ga je naar de kleutergroep.’
‘Jaaah!’ juicht Sam. ‘Klaas komt en kersumus en de lenter en de zomer. En dan is Sam groot!’
‘Maar nú zijn Julian en jij nog een peuter,’ zegt Lieke.
Sam denkt even na en zegt: ‘We zijn wel ouwe peuters.’
‘Zo is dat,’ zegt mama.
En dan moeten ze allemaal heel hard lachen.

Poesje mauw, hondje waf

Papa zit op de rand van Sams bed en leest een sprookje voor. Lieke is er ook bij.

‘Een zware bromstem riep: “Doe open lieve kinderen, ik ben jullie mama en ik heb allemaal lekkere dingen bij me. Dat wordt smullen.”

De zeven geitjes hoorden meteen dat het de wolf was en begonnen te lachen. “Jij bent de wolf,” riepen ze.

“Hoe weten jullie dat?” vroeg de wolf.

“Onze mama heeft een lieve zachte stem en die van jou klinkt als een oud wagenwiel.”

“Wel potverdrie,” mopperde de wolf, “stelletje brutale geiten.” Boos liep hij het bos in.’

Sam moet ervan zuchten, zo spannend vindt hij het. ‘Potverdrie,’ zegt hij, ‘dat is een bóze wolf.’

Ineens springt Lieke van het bed. ‘Potverdrie,’ roept ze ook, ‘ik ben mijn knuffel vergeten.’

‘Stil nou,’ zegt Sam, ‘ik wil van de wolf.’

Lieke rent naar haar eigen kamer.

‘Wat ga je doen?’ vraagt papa.

‘Morgen is het dierendag,’ antwoordt Lieke. ‘We mogen allemaal een knuffelbeest meenemen.’ Papa en Sam lopen naar haar toe.

Lieke zit op haar bed met wel tien knuffels om zich heen. ‘Zal ik Hans Haas meenemen? Of Kobus Beer? Of Peter Pinguïn?’

‘Doe maar de Peter Ping Ping,’ zegt Sam.

Lieke zucht, want ze vindt het heel moeilijk om er eentje uit te zoeken.

‘Ze zijn allemaal lief.’

‘Doe ze allemaal,’ zegt Sam.

‘Dat mag niet van juf. Op dierendag mag je maar één knuffel meenemen. Je allerliefste.’

‘Wat is dierendag?’ vraagt Sam.

‘Dan hebben alle dieren feest,’ vertelt papa. ‘Dat is ieder jaar op 4 oktober. Op die dag gaan de mensen alle dieren met iets extra lekkers verwennen.’

‘Gaan ze de wolf ook verwennen?’ vraagt Sam. ‘Krijgt die een geitje?’

Papa lacht. ‘Nou, dat denk ik niet,’ zegt hij. ‘Maar hij krijgt in de dierentuin vast wel een bakje met heel veel hondenbrokken of zo.’

Sam knikt. ‘Wolfsbrokken.’

Lieke steekt haar handen in de lucht en roept: ‘Nou weet ik het nog niet!’

Papa aait over haar hoofd. ‘Slaap er maar een nachtje over. Morgenvroeg weet je het vast wel.’

De volgende morgen is Sam al vroeg wakker. De anderen slapen nog. Zachtjes gaat hij naar beneden. In de kamer loopt hij naar de viskom. Daarin zit Bertus, de goudvis.

‘Hallo Bertus,’ zegt Sam, ‘het is dierendag. Alle dieren hebben feest. De varks, de kale koenen, de wolfs en de vissen. Ik ga jou verwennen.’

Naast de kom van Bertus staat een potje visvoer.

Sam draait de deksel eraf en keert het hele potje om in de kom. Ineens kun je Bertus niet meer zien, hij is verdwenen tussen het voer. Af en toe ziet Sam even het kopje van Bertus. Hij hapt om zich heen en eet zoveel hij kan. ‘Goed zo,’ zegt Sam. ‘Het is dierendag.’

Dan staat Lieke in de kamer. ‘Wat doe jij nou?’

‘Ik doe Bertus verwennen.’

Lieke kijkt met grote ogen naar de viskom en roept: ‘Dat mag niet! Dat is veel te veel. Dan gaat hij dood.’ Ze rent de kamer uit. ‘Papa, mama,’ roept ze onder aan de trap, ‘kom gauw! Jullie moeten Bertus redden!’

Papa komt de trap af stormen. ‘Ben je nou helemaal betoeterd!’ roept hij. Vlug pakt hij een pannetje met water, vist met een netje Bertus uit de kom en doet hem in het pannetje. Dan maakt hij de kom schoon en zet Bertus er weer in.

Sam is stil in een hoekje van de bank gekropen.

‘Waarom doe je nou zo dom?’ vraagt papa boos.

‘Het is dierendag,’ antwoordt Sam.

‘Maar dat is veel te veel voor Bertus. Hij mag altijd maar een héél klein beetje voer hebben.’ Sam begint te huilen.

Ondertussen is mama ook beneden gekomen. Lieke vertelt wat er gebeurd is.

‘Malle Sam,’ zegt mama. ‘Dat mag toch niet?’

Sam kijkt haar met betraande ogen aan en zegt: ‘We hebben alleen een vis om te verwennen.’

Mama denkt even na. Dan zegt ze: ‘Als Lieke vanmiddag uit school komt, mogen jullie even naar opa Bos om zijn dieren te verwennen.’

Opa Bos woont in een klein huisje bij hen in de straat. Hij heeft een grappig dik hondje op korte pootjes en een paar kippen en een haan.

‘Jaaah!’ juicht Sam. ‘Dat is leuk.’

‘Maar je mag Bertus nooit meer zo erg verwennen,’ zegt papa.

Dat belooft Sam.

Als Lieke ’s middags thuiskomt, vertelt ze van dierendag op school. Alle kinderen hadden een knuffel meegenomen. En juffie vertelde over dierendag.

‘Heel lang geleden was er een meneer,’ zegt Lieke, ‘en die kon praten met dieren. Dat kwam omdat hij heel lief voor ze was.’

‘Hoe heet die meneer?’ vraagt Sam.

Lieke moet heel lang nadenken. ‘Siske of zoiets.’

‘Ik denk dat het Franciscus was,’ zegt mama.

‘Ja, die was het,’ zegt Lieke. ‘En die meneer was jarig op 4 oktober.’

Daarom is het nu dierendag.’

‘Kon Siske ook praten met de wolf?’ vraagt Sam.

‘Zo heet hij niet,’ zegt Lieke. ‘Hij heet... hij heet... nou weet ik het niet meer.’

‘Franciscus,’ zegt mama weer.

‘Zo heet hij,’ zegt Lieke, ‘en hij kon echt praten met alle dieren.’

‘Dan moet Siske naar de wolf,’ roept Sam. ‘En zeggen: “Blijf met je poten van de geitjes af.”’

‘Dat is een goed idee,’ zegt mama.

‘Mogen we nou naar opa Bos?’ vraagt Lieke.

‘Ga maar gauw,’ zegt mama.

Even later staan Sam en Lieke bij opa Bos voor de deur, met een zakje met koekjes.

Ze bellen aan en horen eerst een hond blaffen. ‘Dat is Flip,’ zegt Sam, ‘die is blij dat we komen.’

Opa Bos doet de deur open. ‘Kom binnen, kinderen, kom binnen,’ zegt hij.

Flip springt vrolijk om hen heen en Sam en Lieke geven hem een koekje.

‘En nou de kippen!’ roept Sam.

Ze lopen met opa Bos mee. Achter zijn huisje staat een hok met vijf kippen en een haan.

‘Dag jochie,’ zegt opa tegen de haan. ‘Dag meisjes,’ zegt hij tegen de kippen. ‘We hebben bezoek.’

Sam en Lieke strooien wat kruimeltjes in het hok. Flip dribbelt steeds om hen heen. Die krijgt natuurlijk ook nog een stukje. ‘Nou moeten we zingen,’ zegt Lieke, ‘want de dieren hebben feest.’

‘Ik weet iets,’ roept Sam en hij begint:

‘Poesje mauw, kom eens gauw,
ik heb lekkere melk voor jou!’

En voor mij rijstebrij.
O, wat heerlijk smullen wij!

Opa Bos en Lieke beginnen te lachen.

‘Zo raakt Flip helemaal in de war,’ zegt opa Bos. ‘Dadelijk denkt hij nog dat hij een poes is.’

‘Maar hij is ook net een poes,’ zegt Sam.

‘Niet waar, Flip is een hond!’ roept opa Bos en zijn stem klinkt heel boos. Lieke schrikt ervan. Opa Bos is meestal heel aardig voor kinderen, maar soms kan hij ineens knorrig doen.

‘Ik weet een goed liedje voor Flip,’ zegt Lieke gauw.

‘Hondje blaf, waf waf waf,
blijf jij van mijn lekkers af.
Deze koek is van mij.
Ook voor jou is er wat bij.’

‘Goed zo,’ zegt opa, ‘dat vindt Flip wel leuk.’

‘En de kippen?’ vraagt Sam. ‘Nou raken de kippen door de war.’

‘Dat is waar,’ zegt opa, ‘maar ik ken nog een liedje.’

Kipje tok, tok tok tok,
kom eens in mijn kippenhok.
Leg voor mij ’n lekker ei.
O, wat heerlijk smullen wij!

